

זבחים דף לה

הלכות מאכלות אסורות

פרק ששי

דם

ד דם המצית... אין חביין עליו פרת, אבל האוכל ממנו פזית לוקה, שנאמר: "וכל דם לא ת' אכלו" (ויקרא ג' ו', זכח), ובחייוב פרת הוא אומר: "כי נפש הבשר בדם היא" (שם י"א) - אינו חבי פרת אלא על הדם שהנפש יוצאה בו.

דם התמצית

הלכות פלי המקדש והעובדים בו

פרק שמיני

בגדי כהונה

ד בגדי כהנה - מצותם שיהיו חדשים, נאים ומשולשלים, כדרך בגדי הגדולים, שנאמר: "לכבוד ולתפארת" (שמות כ"ב, כח), היו מטשטשין, או מקרעין, או ארפין יתר על מדתו, או קצרים פחות ממדתו, או שסלקן באבנט ועבר - עבודתו פסולה.

בגדי כהונה

הלכות פסולי המקדש

פרק שמונה עשר

המחשב והאוכל בפסול

כב זבח שנתפגל, או שנותר לאחר זמנו, ואכל ממנו מן העור, או מן המרק, או מן התבלין, או מן האלל, או מן המורא, מן הגידים, מן הקרניים, מן השלפים, מן הצפרניים, מן החרטום, מביצי העוף, מן הנוצה - אינו חבי פרת. וכן טמא הגוף שאכל דברים אלו מקרבן פשר - אינו חבי פרת, אבל מפין אותו מפת מרדות. **כג** אכל מן השליל או מן השליה - חבי משום פגול ונותר וטמא פאוכל משאר בשר הנזבח.

אין פיגול בדבר שאינו ראוי לאכילה

פרק ארבעה עשר

תנאי המחשבה הפוסלת

ז ואלו דברים שאינם ראויין לא לאכילה ולא להקטר: בשר חטאות הנשקפות, והעור שלבהמה פלו, חוץ מעור האליה, שהוא ראוי לאכילה. אבל המורא, והוא הקרום הדק הדבק בעור המכדיל בין העור והבשר - אינו ראוי לאכילה. וכן העצמות, והגידים, והשלפים, והנוצה שלעוף, והצפרניים, והחרטום שלו, וראשי אגפים, וראש הנזב, אפלו מקומות הרפים מפל אלו הדבוקים בפשר, שאלו יחתכו מן החי יבצבץ הדם ויצא - הואיל ואינן חשויבין, נקראין דבר שאינו ראוי לאכילה לעגן הקרבנות. וכן המרק, והתבלין, והשליל, והשליה, וביצי העוף, והבשר שפולטתו הספין בשעת הפשט וישאר מדבק בעור, והוא הנקרא 'אלל' - כל אלו אינן חשויבין לעגן מחשבת הקרבנות, ונחרי הן כדבר שאינו ראוי לאכילה.

דברים שאינם ראויים לאכילה ולהקטרה

ח... המחשב באחת מאותן ארבע העבודות או בכלן לאכל דבר שאין דרכו לאכילה, או להקטיר דבר שאין דרכו להקטרה, בין במחשבת המקום בין במחשבת הזמן - הנזבח פשר. כיצד? חשב לשתות מדם הנזבח או לאכל מאמוריו או לאכל מן הקמץ ומן הלבונה בחוץ או למחר, או שחשב להקטיר מבשר הנזבח או משני המנחה בחוץ או למחר - הרי הנזבח פשר.

אין מפגלים במחשבה על דבר שאין דרכו בכך

וכן אם חשב לאכל או להקטיר מן העור או מן העצמות והגידין והמרק או האלל וכיוצא בהן, בין במחשבת זמן בין במחשבת מקום - הנזבח פשר. וכן אם חשב לאכל מפרים ושעירים הנשקפין בחוץ או למחר - הרי הם פשרים. וכן כל פיוצא בהן.

שיעור כזית למחשבת פיגול

י אין אכילה פחותה מפזית ולא הקטרה פחותה מפזית. לפיכך, המחשב לאכל מדבר הראוי לאכילה פחות מפזית, או שחשב להקטיר מדבר הראוי להקטרה פחות מפזית, בין במחשבת זמן בין במחשבת מקום - הנזבח פשר.

חשב לאכל פחצי זית בחוץ ולהקטיר פחצי זית בחוץ, או שחשב לאכל פחצי זית אחר זמן אכילה ולהקטיר פחצי זית אחר זמן הקטרה - הנזבח פשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין.

צירוף מחשבות אכילה והקטרה

הלכות מעילה

פרק שני

זמן המעילה בקדושים בגופם

ד וכן פרים הנשקפין ושעירים הנשקפין - מועלין בהן משעת הקדשן עד שישקפו ותגמר שרפתן בבית הדשן, ויתך הבשר; אבל קדם שיתך - מועלין בו והוא בבית הדשן.

מעילה בפרים הנשקפין

ההלכות הנוגעות למשנה שבסוף הדף יובאו בע"ה בדף לו

